

Ne visi meškeriotojai teisingai jaukina, tinkamai ruošia mišinius, formuoja jauko rutulius. Jaukinant padarytos klaidos turi įtakos laimikiams. Jei rezultatai nekokie, dažnai kaltinamas jaukas, jį gaminusi firma. Labai retai pagalvojama, ar iš tiesų viskas buvo daroma teisingai. Meškeriotojams, jaukinantiems gatavais jaukais, nelabai rūpi, iš ko jie pagaminti. Nė viena jaukus gaminanti firma savo receptų neatskleidžia ir niekada neatskleis. Tačiau verta žinoti, kokios yra pagrindinės jaukų sudedamosios dalys, nes tada galima vienu ar kitu būdu pagerinti jauką, pridėti kokių nors komponentų, kad jis puikiai atitiktų žūklės sąlygas.
Pagrindinė bet kokio jauko sudedamoji dalis yra vadinama baze. Bazę sudaro ne vienas, o keli produktai. Ją galima pasidaryti pačiam arba įsigyti parduotuvėse. Jaukai, pagaminti tik iš bazės, vadinami baziniais jaukais. Jaukinti galima ir vien tik baziniais jaukais. Tačiau dažniausiai į tokius jaukus dedami kiti – maistingesni, kvapnesni ir brangesni jaukai.

Maišant bazinius jaukus su specializuotais jaukais, pasiekiamas savotiškas aukso vidurys tarp jauko kainos ir jo efektyvumo. Kuo maistingesnis jaukas, tuo brangiau kainuoja, nes jo sudėtyje yra labai brangių produktų, neaugančių Lietuvoje, pavyzdžiui, kokoso riešutų, žemės riešutų miltų ir t.t.
Jaukų rūšį visada renkamės pagal žūklės sąlygas: koks vandens telkinys, koks jo gylis, ar yra srovė, jei yra, tai koks jos greitis, koks dugnas, kiek ir kokių auga vandens žolių. Atsižvelgiama ir į tai, kokio žuvys gaudomos, kur jos maitinasi, koks metų ar paros laikas. Šiuos veiksnius galima numatyti ir įvertinti. Bet yra ir tokių niuansų, kurių, ypač nepažįstamame vandens telkinyje, iš anksto nuspėti neįmanoma, - tai žuvų skonis. Vienas kitas netinkamas komponentas, kvapas gali žuvis ne vilioti, o atvirkščiai – priversti pasitraukti kuo toliau.
Kokie kvapai žuvis traukia – sunku pasakyti. Pavyzdžiui, viename vandens telkinyje karšiams patinka gvazdikėlių kvapas, o kitame – jie gali suraukę nosis iš tolo aplenkti tokį jauką. Kartais, net bazinį jauką pakeitę, sulaukiame visai netikėtų rezultatų. Ypač taip atsitinka tada, kai baigiasi patikimo jauko atsargos ir tolesnei žūklei gaminamas jaukas iš bet kokių likusių mišinių. Surasti patį veiksmingiausią jauką tam tikram vandens telkiniui galima tik eksperimentuojant. Tačiau jauko sudėtis – dar ne viskas. Prie jos sugrįšime kiek vėliau. O dabar pasižiūrėkime, kaip

teisingai paruošti mišinį.
Visų pirma į jaukui skirtą indą supilami visi sausi komponentai. Indas neturi būti gilus, bet geriau, kad jis būtų didelio skersmens. Taip lengviau jauką išmaišyti. Prieš sudrėkinant jauką, visi sausi komponentai turi būti gerai sumaišyti, nes vienos papildomos medžiagos tankina jauko rutulį, kitos – jį skaido, todėl blogai išmaišius vieni to paties jauko rutuliai leisis į dugną, kiti – subyrės visai netoli vandens paviršiaus. Gerai išmaišius, sausa masė pradedama drėkinti. Nuolatos maišant, pilama po nedaug vandens. Perdrėkinti jauką laibai nesunku. Daugelis firminių jaukų komponentų yra iškaitinti ir labai sugeria vandenį, bet gana lėtai. Maišant tokį jauką su vandeniu, susidaro įspūdis, kad jaukas pernelyg sausas. Dėl to atvykus į žūklės vietą pirmiausiai reikia pradėti daryti jauką. Ne iki galo sudrėkinus jauką, galima ruoštis įrankius. Kol viską susitvarkysime, drėgmė į jauko daleles bus visiškai įsigėrusi. Teliks papildomai įpilti šiek tiek vandens, kad jaukas būtų visai sudrėkintas. Jauką dar reikia pertrinti per sietelį, kad jis būtų vientisas, nesusidarytų gumulai. Trinant per sietelį, vanduo į jauką įsigeria dar vientisiau.
Jauko tirštumui įtakos turi du dalykai – jo sudėtis ir vandens keikis. Nuo tirštumo priklauso, kokie bus jauko rutuliai – stipriai sulipę ar greitai suyrantys.
Kaip atpažinti, ar jauko rutulys yra geras.
Iš tinkamai sudrėkinto jauko jau vienu delno paspaudimu galima padaryti gniužulą, kurį labai lengva sutrinti tarp delnų – jis turi subyrėti. O jeigu jaukas yra per drėgnas, sunku padaryti rutulį – jaukas limpa prie rankų, kraštutiniu atveju ji būna kaip tyrė. Iš tokio jauko vienu delno paspaudimu taip pat nesunku padaryti gniužulą, tačiau trinant tarp rankų jis nesuyra, o susidaro gumuliukai. Kai jaukas nepakankamai drėgnas, sunku suformuoti rutulį, jis greitai suyra net lėkdamas ore.
Jauko rutulys, skirtas prie dugno besimaitinančioms žuvims, turi būti pakankamai tvirtas, kad atsitrenkęs į vandenį nesuirtų. Norint sužinoti, ar jauko rutulys geras, nebūtina jį mesti į vandenį. Užtenka iš vieno metro aukščio paleisti rutulį ant žemės. Jei jis tokį bandymą išlaiko, vadinasi, rutulys pakankamai patvarus.
Nuo jauko rutulio tvirtumo priklauso ir jo veikimas vandenyje. Vienas jauko rutulys gali skleistis greitai, o kitas – ilgai gulėti ant dugno tik pamažu irdamas. Prieš žūklę reikia nepagailėti vieno kito jauko rutulio ir sekliame vandenyje pasižiūrėti, kaip skleidžiasi jo dalelės. Jei tik įmestas į vandenį jauko rutulys suyra, o jis turi vilioti prie dugno gyvenančias žuvis, vadinasi, reikia įpilti dar vandens, o jei jaukas sudrėkintas pakankamai, tada – klijų ar kito produkto, tvirtinančio jauko rutulį. Jeigu jauko rutulys pernelyg lėtai skleidžiasi vandenyje, tada į mišinį reikia įdėti tokių produktų, kurie daro jauką puresnį, pavyzdžiui, tarkuoto batono, maltų aliejinių augalų – kanapių, linų sėklų.